

Иван Вазов
Магдалина

Магдалина, Магдалина!
О, как времето бега –
двайсетата ми година!
Спомням глухата градина,
Ясно виждам я сега.
(Магдалина, Магдалина!)

И смокинята листната
там израсла край зидът,
кой делеше ни сърцата,
спомням си я всякой път,
колчем спомням времената.
(Магдалина, Магдалина!)

Ах, веднъж ли, дважд ли аз,
лек, покачвах се по нея,
та да видя в същия час
над зида главича малка
с поглед светъл на русалка?
(Магдалина, Магдалина!)

Как пленително-плахливо
тя озърташе се там,
как лицето ѝ бе красиво,
цветенцето миризливо
кат пресегах да и дам!
(Магдалина, Магдалина!)

Срещи крадени любовни
на души, очи, лица,
речи, погледи гальовни,
сладки мигове чаровни
за разтупани сърца!
(Магдалина, Магдалина!)

Смоkvата и днеска трай,
трай и глухата градина,
но де фръкна она май –
двайсетата ми година?
И ти вече си замина.
(Магдалина, Магдалина!)

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5062>]